

Posluchačka Lenka Sýkorová si zvolila jako téma své diplomové práce Český divadelní plakát v období normalizace let 1968 – 1989.

K tomu, aby bylo možné přistoupit k hodnocení a významu zvoleného tématu, je nutné přiblížit si, jaký společensko-historický dosah má dramatické umění a jeho prezentace na kulturu, vzdělanost a myšlení českého národa.

Vždy, když byl náš národ v krizi, svoji vzpruhu a sílu nacházel v divadelním projevu, který mu často přibližoval literárně výrazovými prostředky v analogiích reálných situací, jak by jeho existence měla být vnímána.

Tento pocit duchovní posily prostupoval naší populací dlouhodobě, již od časů Josefa Kajetána Tyla, který jezdil se svojí společností po Čechách a šířil povědomí o myšlenkách, zprostředkovaných jevištím.

Proto je určitě namístě, že si Lenka Sýkorová vzala téma právě divadelního plakátu v období tak zvané normalizace za objekt teoretického zpracování a rozhodla se tuto periodu pohledem významového výkladu grafické zkratky pojednat. Plakát měl vždycky svoji důležitost, jako sdělení veřejnosti. Upoutávka k určitému dění a souběžně jeho výrazová úroveň sdělovala, čemu by mělo obyvatelstvo věnovat pozornost. K zakázkám prezentační důležitosti byli zváni umělci nejvyšších kvalit. Období tak zvané normalizace předcházela doba postupného uvolňování a jakoby tání rigidně komunisticky pracujících institucí, jejichž ideologická síla byla čím dál víc rozměňována jednak zdaleka ne už tak dogmaticky přesvědčenými komunisty, kteří buď sami od sebe, nebo pod dojmem odhalovaných nezákonností a ničemných praktik, po začátku šedesátých let zveřejňovaných, ztráceli víru v „neochvějnost“ komunistických myšlenek. Dále pak lidmi, kteří neměli komunistické přesvědčení nikdy, ale uvolňováním zaměstnaneckých podmínek se mohli postupně dostávat do významnějšího postavení, odkud institucionální rozhodování přece jen trochu ovlivňovali.

V této době mělo české drama zvlášť významné postavení. Naše první scéna, Národní divadlo, se zmítala v diskuzích, zda být muzeální „zlatou kapličkou“, nebo moderní scénou se vším, co může umělecky i repertoárově přinášet.

Nespokojený šéf činohry, režisér a herec Otomar Krejča, odešel a založil vlastní scénickou dílnu – Divadlo Za branou. Odvedl za sebou část souboru Národního divadla, hlavně mladé lidi. To byla věc naprosto nevídaná, ale odpovídala tehdejšímu pohybu ve společnosti.